

39- SỰ CHỖI DẬY CỦA VUA ĐAVÍT- UY THẾ VÀ QUYỀN LỰC 2 Samuen 1-10

Khi cuốn sách này mở ra chúng ta thấy vua Đavít mới trở về Xíchlắc sau cuộc đại thắng quân Amaléch. Ông trở về với thân xác mệt mỏi nhưng tinh thần sảng khoái vì cuộc đại thắng. Không nghi ngờ gì việc ông muốn biết kết quả của chiến trường tại núi Ghibôa. Bạn thân của ông là Giônathan và vua Saun đang ở chiến trường này.

Ông không phải chờ đợi lâu. Một người Amaléch từ doanh trại của Israen chạy đến nói với Đavít về điều bất hạnh. Những gì người sứ giả nói là bịa đặt nên bị vua Đavít đối xử thích đáng. (2Sam 1:1-16)

Tuổi của vua Đavít lúc này là 30, và chưa khi nào những người ở lứa tuổi này ứng xử một cách thật đáng khâm phục hơn ông. Trái tim rộng lượng của ông chẳng những tha thứ hết mọi chuyện vua Saun đã đối xử tệ bạc với ông mà ông còn đề cao những đặc tính tốt của vua Saun nữa.

Tinh thần tha thứ này thật tuyệt vời! hãy nhìn cái tinh thần ấy khi người ta đóng đinh ĐKT trên thập giá (Luca 23:34) và khi người ta ném đá vị tử đạo cho đến chết (Cv 7:60). Vua Đavít viết một ca khúc cho dịp này gọi là “Bài ca của Cây cung”. Nó hết sức dịu dàng khi nói về người bạn thân của mình (2Sam 1:19-27).

Cái chết của vua Saun không chấm dứt sự phiền hà của Đavít. Ông liên minh với người Akít. Ông gần như chạm đến sự phản quốc mặc dầu ông không thực sự chống lại nó.

Bộ tộc Giuđa của ông thân thiện nhất đối với ông. Họ hiểu rõ việc vua Saun đã đối xử tàn ác với ông như thế nào đến nỗi ông phải quẳng mình vào tay người Akít.

Ông hỏi Chúa nơi nào ông nên thiết lập vương quốc mình và Chúa bảo ông lập nó ở Khéprôn. Ngay khi Đavít lên đến thành phố này dân Giuđa tới xức dầu phong vương cho ông làm vua của nhà Giuđa. Mặc dầu đó không phải là toàn bộ điều Chúa hứa cho ông, nhưng đó là một phần lớn, bởi vì Giuđa là một vương tộc.

Khởi đầu của vua Đavít chậm và chán nản. Nhưng ông có niềm tin vào Chúa. Ông kiên nhẫn và muốn chờ đợi Chúa hướng dẫn. Ông khiêm tốn trước mặt Thiên Chúa và người đời. Ông khiêm nhường khi thành công, và khi phạm tội ông thành tâm thống hối. Ông có một sự nghiệp vĩ đại. Ông dùng mọi tài năng Chúa ban cho vinh quang của Đấng Hóa công và để xây dựng sự chọn lựa của dân Chúa. Ông đưa Israen đến đỉnh cao vinh quang, mở rộng bờ cõi của nó từ Địa Trung Hải đến sông Euphrates bằng những cuộc tiến chiếm. Ông để lại một gia tài phong phú cho dòng tộc – gia tài gồm có quyền lực, giàu sang, danh dự, các khúc hát và thánh vịnh. Nhưng trên hết ông để lại một mẫu gương của sự trung tín đối với Thiên Chúa.

Ông bắt đầu đứng đường. Ông khởi đi từ Thiên Chúa. Ông trao phó mọi chương trình cho Ngài coi sóc (TV 37:5). Ông không bao giờ quên rằng Chúa là tối thượng. Khi ông phạm tội, ông gục đầu thống hối và than khóc, và Chúa đã tha thứ cho ông.

Những người đến gặp ông là những bô lão của bộ tộc ông. Họ đến để tôn ông làm vua mặc dầu ông đã được xức dầu cách riêng tư bởi Samuen như một dấu chỉ Chúa chọn ông, nhưng tự nhiên và cần thiết là ông cần được xức dầu một cách công khai như một dấu chỉ bên ngoài và hữu hình của việc đăng quang lên ngôi trị vì của ông.

Chúng ta cùng nhớ lại việc ông Saun cũng được xức dầu cách riêng tư (1Sam 10:1). Xức dầu có nghĩa là được Chúa chọn. Saun được đặc cách cho chức vụ làm vua. Ông được quyền cai trị dân chúng.

Tuy nhiên, vương quyền của Đavít không được mọi người thừa nhận. Ápne, tướng chỉ huy quân đội của vua Saun, tôn con của vua Saun lên làm vua thế cho vua cha.

Những nỗ lực của vua Đavít mong thoát ra khỏi cuộc xung đột và mang dân chúng chúng lại để công nhận ông làm vua của họ đều trở nên vô ích. Tinh thần của Saun là cái hoàn toàn đối nghịch lại với tinh thần của Đavít, được tồn tại trong Ápne người nhất quyết muốn đặt trung tâm của vương quốc chung quanh nhà của Saun chứ không phải nhà Đavít (2Sam 2:8-10).

Dân không muốn hỏi ý kiến của Đức Chúa, nhưng chỉ muốn ngăn con nước đang chảy về hướng Đavít.

Cuộc nội chiến nổ ra, nhưng cuối cùng mọi cái đều quy về Đavít và ông được tôn làm vua của tất cả Israen. Nền quân chủ của Israen không bao giờ là một nền quân chủ chuyên chế tuyệt đối (1Sam 10:25; 1V 12:3) thời kỳ đầu của đời mình, lúc 30 tuổi, Đavít hoàn toàn sở hữu gia sản của mình. Đây là công việc Chúa có ý trao cho ông thực hiện. Tổng cộng ông trị vì được bốn mươi năm, kể cả bảy năm rưỡi làm vua Giuđa ở Khépron và ba mươi ba năm cai trị cả nước tại Giêrusalem. Giêrusalem vẫn còn nằm trong tay người Giovíút, nhưng đã được đánh chiếm vào lúc khởi đầu của vương triều Đavít (2Sam 5:6-10).

Một trong những kết quả lớn lao của vương triều Đavít là sự kết hợp cả nước dưới sự lãnh đạo của ông. Ông gom những yếu tố xung đột khác nhau vào thành một mối. Chúng ta thấy một dân đoàn kết dưới quyền của một nhà lãnh đạo trẻ, người luôn kết hợp với Chúa. Người Do thái chỉ cần tiếp tục theo sự lãnh đạo của Đavít suốt năm tháng dài để đi từ sự lớn lao này đến sự lớn lao khác. Họ chỉ cần theo người con vĩ đại nhất của Đavít để đi từ vinh quang này đến vinh quang khác!

Đavít tin thác vào Chúa với trọn trái tim chứ không nghiêng theo sự hiểu biết của riêng mình. Ông nhận biết Chúa trong mọi đường đi nước bước nên Ngài đã dẫn lối ông đi (Cn 3:6). Đavít có được hướng dẫn cách nào? Bằng việc thỉnh cầu nó. Nhưng Chúa trả lời ông ra sao thì không thấy nói đến. Chúa cam đoan với chúng ta là nếu chúng ta thỉnh cầu thì Ngài sẽ trả lời (1Ga 5:14-15; Gr 33:3). Chúa không bao giờ nuốt lời. Chúng ta phải làm quyết định hầu như mỗi giờ trong đời mình. Tôi có nên tiếp tục sống như thế này nữa không? Kỳ nghỉ hè này nên ở nhà hay đi chơi xa, hay thu dân? Nếu để người ta quyết định dùm mình thì có vấp phải sai lầm không?

Sau bảy năm rưỡi bị chống đối cuối cùng ông chiếm được lòng của toàn dân Israen bởi sự công bằng và tâm hồn cao cả. Ông bây giờ không còn đối thủ. Đại diện của tất cả các bộ tộc đến Khépron để xức dầu tấn phong ông làm vua của cả nước (2Sam 5).

Việc đầu tiên khi nắm trọn vương quyền là Đavít chiếm Giêrusalem, thành trì của Sion. Từ thời Giôsuê, Giêrusalem một mình chống chọi sự tấn công của Israen. Nó là một pháo đài không thể phá vỡ được. Đavít nghĩ nó thích hợp nhất để làm thủ đô cho vương quốc của ông. Thành này sẽ là nơi cư ngụ của vua Đavít và là thủ đô của vương quốc ông.

Sự kiện khi lần đầu tiên nó hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của dân Chúa được ghi lại trong 2Sam 5:6-9; 1Sbn 11:4-8

Sau khi vua Đavít thiết lập thủ đô tại Giêrusalem, ông muốn mang Hòm Bia Thiên Chúa vào trung tâm cai trị mới. Ông nhận thức được sự cần thiết có Chúa của dân chúng. Nhưng chúng ta không nghe nói ông có hỏi ý Chúa không. Một thảm họa thực sự đã theo sau đó. Nó là cái gì vậy? Xem 2 Sam 6:1-19.

Cái chúng ta nghĩ không quan trọng, điều Chúa nói mới quan trọng. Ông Útđa theo quan điểm của con người nghĩ rằng sẽ không sao nếu tự mình đỡ Hòm Bia cho nó khỏi rớt xuống. Ông thực tâm, nhưng trực tiếp làm ngược lại với những gì Chúa phán. Ông ta chết tức khắc. Chúng ta chỉ có thể biết được điều Chúa nói nếu chúng ta mong muốn trả giá cho sự hiểu biết của mình bằng cách tìm hiểu Lời Chúa và tin vào điều Ngài nói (Ga 7:17).

Đavít làm điều gì quan trọng nhất cho dân của ông?

Ông chiếm được Giêrusalem, xây nó lớn hơn và vững chắc hơn, chinh phục được người Philitinh và thống nhất dân chúng lại với nhau. Nhưng tất cả những điều đó sẽ trở nên vô ích nếu không đặt Thiên Chúa tại trung tâm. Đây mới là điều thực sự làm cho quốc gia thống nhất và có sức mạnh. Không một quốc gia hay một cá nhân nào trở nên vĩ đại nếu không có Đức Kitô ở trong trái tim mình.

Tất cả mọi biến cố trong triều đại của vua Đavít theo sau việc chiếm cứ Giêrusalem có thể được tóm tắt trong dòng chữ sau đây: Vua Đavít ngày càng thêm mạnh thế, vì Đức Chúa các đạo binh ở với vua (1Sbn 11:9).

Tuy ý định đặt Hòm Bia trên Núi Sion bị thất bại vì sự bất kính của những người có nhiệm vụ rước nó, nhưng sau ba tháng nó cũng được đặt vào đúng chỗ trong Lều Tạm (2Sam 6).

Vua Đavít là một người năng động. Ông thích làm việc. Chiến tranh với nước ngoài đã ngưng. Bây giờ ông tìm cách để mở mang và làm đẹp cho vương quốc ông. Ông so sánh sự sang trọng của cung điện của ông với Lều Tạm nơi Đức Chúa cư ngụ. Ông cho rằng sự khác biệt đó không nên có.

Ông cho triệu Tiên tri Nathan đến và hỏi ý kiến về việc xây một đền thờ cho Đức Chúa. Thoạt đầu có vẻ như Chúa để cho ông làm như vậy, nhưng Chúa có ý định khác cho Đavít (2Sam 7:4-17).

Tâm hồn của vua Đavít lần nữa được tỏ lộ ra trong việc tuân phục chương trình của Chúa cho ông. Chúa cho phép ông thu thập vật liệu để con của ông dùng mà xây đền thờ.

Đầy tớ của Thiên Chúa đừng nên nghĩ xấu rằng Ngài chống lại ước muốn và chương trình của mình. Một người đầy tớ đúng nghĩa là người phải tìm xem ý Chúa là gì và chiều theo ý của Ông Chủ mình!

Đừng bỏ qua câu chuyện ngọt ngào của Vua Đavít đối xử hết tình với người con trai tật nguyền của người bạn thân của ông là Mophibôset (2Sam 9).

Vua Đavít có uy quyền trong mọi nghệ thuật chinh chiến, mặc dầu trái tim ông nghiêng chiều về hòa bình. Chương 10 ghi lại một vài nhiệm vụ nguy hiểm. Câu chuyện này cho thấy đoạn kết của thời đỉnh cao uy quyền của vua Đavít và chuẩn bị cho câu chuyện sa ngã kinh khủng của ông.

Dưới triều Đavít Israen đạt tới đỉnh triều cường của con nước. Nó được gọi là thời vàng son của Israen. Không có việc thờ ngẫu tượng, không có lễ lạc trần tục khi “người hát rong yêu dấu của Israen”, “Cậu bé chăn cừu của Belem” làm thuyền trưởng của con tàu quốc gia. Những đoàn thương gia của ông băng ngang sa mạc và những lộ trình của ông đi từ sông Nile tới sông Tigris và Eupharates, và Israen phồn thịnh trong thời gian ấy. Khi Israen sống đúng ý Chúa, nó trở thành vô địch trên mọi phương diện.